

«Орфей у пеклі» у Київському театрі оперети ■ Музика **Ж.Оффенбаха, С.Бедусенка** (крім того, у виставі використана музика **В.Бистрякова, І.Глюка, О.Злотника, І.Поклада**) ■ Автор лібрето і режисер **В.Шулаков** ■ вірші **О.Вратарьова** ■ художник-постановник **Я.Нірод** ■ У головних ролях **О.Ширяєва, О.Камінська, М.Бутковський, О.Кравченко**

■ Сцена з вистави «Орфей у пеклі».

Орфей у пеклі

Думки з приводу

Олександр Злотник
композитор

Перша дія справила на мене дуже гарне враження. В ній було чимало знахідок. Другу дію я б прийняв, якби це була пародія. Але усе в ній робилося всерйоз. Сучасна естрада не така. Між реальністю і тим, що ми побачили на сцені, існує велика різниця. Отже, вийшла псевдоестрада. Навіть у казино все відбувається інакше.

не поєднання різних елементів і різної музики (Оффенбах, Бедусенко, Глюк). В.Шулакову вдалося деякою мірою просунути жанр. Головна режисерська думка реалізована, стала домінуючою.

Прийнятно також, що вистава подобається різним категоріям глядачів. У цій виставі артисти оперети показали себе з несподіваного боку.

чається глибина стародавнього сюжету, але приходить наповнення чуттєвим сприйняттям сучасності. Вистава вийшла полемічною. Сучасна оперета перебуває в трагічному стані. І Віктор Шулаков вчасно відчув потребу в зміні конфігурацій основних елементів оперети: музичного, драматичного. Режисер шукає, пульсує, прагне зламати усталені стереотипи.

і сценічного говоріння на жанрову єдність вирішень, дають дивовижний результат. Єдине, що трохи псує легкість і шарм постановки — це, на мій погляд, драматургія першооснови (сценарію). Вона занадто прямолінійна, в ній не вистачає самоіронії, гумору та легкої вдачі, з яких, власне, і виходить жанр оперети. Але режисер виходить переможцем у виснажливій боротьбі з автором сценарію.

Віталій Філіпенко
композитор

Завдання постановника — донести до сучасного глядача чистоту і височінь першоджерела. До певної міри цього вдалося досягти Віктору Шулакову, зокрема в першій дії. А от робити шоу з другої дії навряд чи потрібно було. На мою думку, варто було б основну ідею втілити у змістовній арії, в пісні з гарним текстом. Страждання головної героїні драматургічно розроблено недостатньо. Перехід від безтурботної пісеньки надто різкий, як слід непередбачений.

Неллі Корнієнко
доктор мистецтвознавства

Одна з тенденцій розвитку світового театру — це адаптація давніх сюжетів до сучасних проблем. «Орфей у пеклі» — це імпульс до такої актуалізації. Сам Оффенбах заклав дозвіл, спровокував на актуалізацію міфу. Віктор Шулаков використав оцю оффенбахівську підказку. В персонажах його вистави ми пізнаємо декого з наших сучасників. Якщо раніше кохання було абсолютною непорушною цінністю, то нині це стало прагматичнішим. У виставі відомий міф трансформувався в історію про те, що кохання стоїть перед вибором: стати на шлях прагматизму чи залишитися в просторі світлх і високих почуттів. Це трагічна тема, її рідко освоюють в жанрі оперети.

Шулаков трактує Олімп як Олімп сучасної влади. Втра-

Юрій Іллєнко
кінорежисер

Я не так вже й багато бачив вистав театру оперети, хіба що в Москві або Парижі, або в мюзиклі на Бродвеї та в Торонто. Бо мене завжди відштовхувало те, що в такому театрі є ніби дві несумісні стихії: одна — це музична (спів і танці), друга — як правило, недосконала версія драматичного театру. Дивно, але Віктору Шулакову вдалося гармонійно збалансувати ці дві стихії. Вистава, як це традиційно буває, не розвалюється на дві половинки — псевдодраматичну і умовно співову — а є блискучим по темпу і ритмічній організації калейдоскопом музичних та драматичних втеч від сталих для оперети вирішень. Ці вирішення ніби й традиційні, але через зміщення з традиційної окремоті співу

Йозеф Врбець
посол Чехії в Україні

Пан Шулаков є чарівною особистістю і, безперечно, про його постановку я не сказав би, що вона погана. Гадаю, що Шулаков спробував створити справжній український мюзикл — і зробив максимум, що можна зробити з традиційного матеріалу та обмежених коштів. Він не побоювався навіть місцевих кощів у скрині. А сцени з нічного клубу є віддзеркаленням культури нуворишів.

Однак «Орфей у пеклі» не про мовні проблеми і навіть не про українське суспільство. У веселій ненав'язливій формі він показує, як важко, але настільки ж важливо сьогодні залишитися людиною. Та, насамперед, це справді сучасна оперета — весела і захоплююча.

Володимир Бистряков
композитор

Маємо той випадок, коли еkleктика виступає як прийом. Найголовніше, цього не помічаєш через органіч-